

притаманні їй позитивні риси, а саме: гумор, чуття, готовність допомагати нужденним і йти на допитливість, боротьба за справедливість, спів-самопожертви.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Cambridge dictionary. URL: <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/trick> (дата звернення: 30.03.2023)
2. The Britannica dictionary. URL: <https://www.britannica.com/dictionary/trick> (дата звернення: 30.03.2023)
3. Hyde L. Trickster Makes This World: Mischief, Myth, and Art. New York, 1998. P. 355.
4. Кузьміченко І. Культурний потенціал феномена трікстера: сучасний погляд. *Культура народів Причорномор'я*. 2013. №262. С. 172–175. URL: <http://dSPACE.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/92443/43-Kuzmichenko.pdf?sequence=1> (дата звернення: 3.04.2023)
5. Jung C. G. The Archetypes and the Collective Unconscious / translated by R. F. C. Hill. Princeton, 1968. P. 256–270.
6. Турчина М. The archetype of the trickster and its embodiment in the artistic images of Goat and Malanka. *Культурологічна думка*. 2022. № 22. С. 102–111. URL: https://www.culturology.academy/wp-content/uploads/KD22_Turchyna.pdf (дата звернення: 3.04.2023)
7. Abrahams R.D. Trickster, the Outrageous Hero / ed. T. P. Coffin. Our Living Traditions: An Introduction to American Folklore. New York, 1968. P. 170–171.
8. Hynes W.J., Doty W.J. Mythical Trickster Figures: Contours, Contexts, and Criticism. Tuscaloosa, 1993. P. 33–45.
9. Reder, D., Morra, M. Troubling Tricksters. Waterloo, 2010. P. 8–12.

УДК 81'373.611:61:[811.111

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.27.2.20>

СЛОВОТВІРНІ ПРОЦЕСИ У СУЧАСНІЙ МЕДИЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ (НА ПРИКЛАДІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ)

WORD FORMATION PROCESSES IN MODERN MEDICAL TERMINOLOGY (BASED ON ENGLISH LANGUAGE)

Матвіяк О.В.,

orcid.org/0000-0002-5541-1857

старший викладач кафедри української та іноземних мов

Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського

Базиляк Н.О.,

orcid.org/0000-0002-9475-1213

кандидат педагогічних наук, доцент,

доцент кафедри української та іноземних мов

Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського

Будзин В.Р.,

orcid.org/0000-0002-4250-9695

кандидат наук з фізичного виховання та спорту, доцент,

завідувачка кафедри спортивної медицини, здоров'я людини

Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського

Формування медичної термінології у сучасній англійській мові можна охарактеризувати двома абсолютно різними явищами: перше – опрацьована та міжнародно-стандартизована номенклатура у галузі медицини та друге – швидкий розвиток нестандартизованої термінології окремих клінічних галузей. У той час коли у минулому нові медичні терміни здебільшого утворювалися морфологічним шляхом засобами деривації та вживанням словотвірних компонентів латинського і грецького походження, сьогодні переважаючим є синтаксичний спосіб, тобто утворення термінологічних сполук, які згодом часто трансформуються у абрєвіатури. Крім найпоширеніших способів термінотворення, існують також деякі граничні способи, результатами яких є акроніми, епоніми, топоніми, міфоніми, зооніми тощо. Щоб зрозуміти значення цих, відносно нових, медичних термінів, які доволі легко і швидко утворюються і зростають за чисельністю, а тому ще не є стандартизованими чи фіксованими, нам необхідно ознайомитися

з їх етимологією та мотивацією утворення. У нашій статті ми розглянемо окремі шляхи словотворення у галузі медичної термінології, звертаючи увагу на граничні способи, зокрема утворення епонімів. Ці, відносно нові, медичні терміни доволі легко і швидко утворюються і зростають за чисельністю, а тому ще не є стандартизованими чи фіксованими. Було досліджено етимологію та мотивацію їх утворення. Установлено, що багатокomпонентні епоніми активно поповнюють терміносистему галузі медицини але не є зручними на практиці, тому уступають описовим термінам. Експерти ВООЗ при обробці віддають перевагу описовим багатослівним термінам перед епонімами. Недоліком є те, що вони несуть незначне інформативне навантаження, тому їх важче зрозуміти, ніж описові багатокomпонентні терміни. Тільки спеціалісти вузького профілю знайомі з епонімами і послуговуються ними на практиці. Позитивною стороною утворення епонімів, у тому числі багатокomпонентних, є фіксування імен осіб причетних до наукового і практичного внеску у розвиток медицини і дотичних до неї галузей. Епоніми надають колориту термінологічній системі медицини і запроваджують певні медичні традиції.

Ключові слова: медична термінологія, деривація, комплексні терміни, граничний словотвір, комплексні епоніми.

The formation of medical terminology in the modern English language can be characterized by two completely different phenomena: the first is a developed and internationally standardized nomenclature in the field of medicine, and the second is the rapid development of non-standardized terminology in certain clinical fields. While in the past new medical terms were mostly formed morphologically by means of derivation and the use of word-forming components of Latin and Greek origin, today the predominant method is syntactic, that is, the formation of terminological compounds, which later often transform into abbreviations. In addition to the most common methods of term formation, there are also some extreme methods, the results of which are acronyms, eponyms, toponyms, mythonyms, zoonyms, etc. In order to understand the meaning of these relatively new medical terms, which are quite easily and quickly formed and grow in number, and therefore are not yet standardized or fixed, we need to familiarize ourselves with their etymology and the motivation of their formation. In our article, we will consider separate ways of word formation in the field of medical terminology, paying attention to borderline ways, in particular, the formation of eponyms. These relatively new medical terms are quite easily and quickly formed and grow in number, and therefore are not yet standardized or fixed. The etymology and motivation of their formation was investigated. It has been established that multi-component eponyms actively supplement the terminology of the field of medicine, but are not convenient in practice, therefore inferior to descriptive terms. When processing, WHO experts prefer descriptive multi-word terms to eponyms. The disadvantage is that they carry a small information load, so they are more difficult to understand than descriptive multi-component terms. Only specialists of a narrow profile are familiar with eponyms and use them in practice. The positive side of the formation of eponyms, including multi-component ones, is the recording of the names of persons involved in the scientific and practical contribution to the development of medicine and related fields. Eponyms give colour to the terminological system of medicine and introduce certain medical traditions.

Key words: medical terminology, derivation, complex terms, borderline vocabulary, complex eponyms.

Постановка проблеми. У минулому столітті клінічна медицина розвинулася у багато нових галузей. Появилися вузькоспеціалізовані напрямки, наприклад кардіологія, ендокринологія, гастроентерологія, гематологія, інфектологія, нефрологія, онкологія, пульмонологія, ревматологія, та інші. Усе це могло статися завдяки стрімкому розвитку науки і високим технологіям, цифрових у тому числі. Були винайдені нові діагностичні пристрої та методи, такі як комп'ютерна томографія, сонограф, маммограф, лапароскоп, колоноскоп, магніторезонансне зображення (МРТ) тощо. Появилися та модифікувалися нові хвороби, такі як СНІД, різновиди вірусних захворювань, наприклад пташиний грип (вірус H5N1), свинячий грип (вірус H1N1), коронавірус тощо. Усі ці нові явища потрібно було назвати, задокументувати та поширити серед науковців, фахівців галузі та населення у тому числі. Нові слова – медичні терміни, треба було сформулювати. Належної уваги заслуговувало формування нових термінів у кожній галузі медицини, оскільки терміни поступово стають частиною загальнонавчаної мови. Між загальнонавчаною (кодифікованою) мовою і мовою науки існує дуже тісний зв'язок. З одного

боку, до процесу терміноутворення залучаються одиниці загальнонавчаної лексики, а з іншого боку новоутворені терміни активно насичують мову пересічних людей. До вживання медичних термінів залучені не лише фахівці галузі медицини, а й усі верстви населення, позаяк кожна людина впродовж свого життя стикається з послугами медичних працівників. Отже, ми вирішили відстежити які шляхи терміноутворення у галузі медицини і дотичних до неї галузей переважають у наш час. Свою увагу ми зосередили на граничних способах утворення медичних термінів у сучасній англійській мові, а саме багатокomпонентних епонімах. Поява епонімів, зокрема багатокomпонентних, викликала дискусію серед науковців і практиків щодо ефективності та доцільності їх вживання [11, 13]. До цього питання зверталися у своїх працях Whitworth, J. [11], Watholder, N., Ravin, Y., Choi, M. [10], Thielen C. [9], Andrews, E. [1], Chabner, D. E. [2], Dzuganova, B. [3], McDonald, D. [7] та інші учені.

Постановка завдання.

Метою нашого дослідження є синтаксичний словотвір, поширений у формуванні новітньої терміносистеми галузі медицини. Розвідку нашого дослідження ми звузили до аналізу

комплексних епонімів, оскільки вважаємо цей граничний спосіб термінотворення у сучасній англійській мові доволі продуктивним.

Джерельною базою нашого дослідження стали термінологічні словники галузі медицини, підручники, посібники та інша науково-методична література, яка використовується у навчальному процесі підготовки фахівців з фізичної терапії та ерготерапії у вищих навчальних закладах України і за кордоном, періодичні видання англійською мовою призначені як для вузького кола спеціалістів, так і для широких верств населення.

Для ведення дослідження шляхів сучасного термінотворення у галузі медицини ми застосували методи аналізу наукової, науково-методичної та науково-популярної літератури, метод математичної статистики, структурний аналіз термінологічних одиниць.

Виклад основного матеріалу. У процесі становлення медичної термінології можна спостерігати два абсолютно різних явища: дуже точно розроблена, міжнародно-стандартизована термінологія і термінологія вузьких галузей медицини, де спостерігається певний термінологічний хаос [10]. Основною причиною цього явища є швидкий розвиток новітніх технологій і необхідність негайно дати назви новим захворюванням, симптомам пристроям, апаратам, методикам, тощо. Усі спроби уніфікувати медичну термінологію на міжнародному рівні досі здебільшого були безуспішними. Перша спроба створення уніфікованої міжнародної класифікації хвороб була створена уже в 19 столітті. Ця класифікація не мала єдиних правил і, як і сьогоднішня Міжнародна класифікація хвороб (МКХ), є лише технічним інструментом, який використовується для статистичних цілей. Брак уніфікованої медичної термінології спостерігається особливо сьогодні, коли інформаційні технології стрімко увійшли в медицину і тому виникла необхідність бездоганного міжнародного зв'язку для ефективної співпраці фахівців для обміну досвідом та методиками, боротьби з епідеміями та пандеміями, а також лікування рідкісних захворювань. З лінгвістичної точки зору, дослідження новоутворених медичних термінів є набагато цікавішим своєю різноманітністю.

Терміносистема поповнюється новими одиницями, які можна розподілити за способами утворення у наступні групи: 1) морфологічні, за типом деривації, складання, скорочення; 2) синтаксичні, шляхом утворення словосполучень, у тому числі

комплексних, 3) семантичні, шляхом звуження (конкретизації) значення загальноновживаних слів; 4) сема-семантичні, метафорично-метонімічним перенесенням попереднього значення; 5) запозичення терміна з інших мов.

Особливим способом утворення медичних термінів є різноманітні «-оніми», такі як епоніми, топоніми, зооніми, міфоніми, тощо. Слова -оніми походять від грецького *опута*, що означає «ім'я». Ще цей тип словотворення називають «антропоніми» від грецького слова *ánthropos*, що означає «людина». Хоча цей тип утворення термінів здається, на перший погляд, не таким поширеним як деривація, однак насправді, при аналізі термінологічних медичних словників, ми виявили доволі велику кількість уже фіксованих епонімів. Медицина з ентузіазмом називає симптоми, хвороби, тести, проби, віруси, методики, прилади, апарати, інструменти, тощо іменами науковців та практиків. Деякі джерела стверджують, що існує близько 8000 епонімів (інтернет-ресурс <http://www.whonamedit.com>); інші оцінюють їх кількість досягає 30 000 [3]. Очевидно, взято до уваги усі галузі дотичні певним чином до медицини. У деяких галузях медицини існують навіть епонімічні словники.

Не завжди легко пояснити походження -онімів, оскільки вони не відображають будь-якої істотної характеристики терміна [7]. Вони не інформують нас про зміст терміна. Епоніми мають давню традицію в Європейській медицині. Епонім для науковця розглядається як почесь, свого роду винагорода, увіковічнення в царині науки. «Епонім, а не анонімність, є стандартом» вважає Мертон у своїй праці *What is a Name? The eponymic route to immortality*. [4].

У той час, коли медицині не вистачало засобів для дослідження основних причин багатьох синдромів, утворення епоніма було зручним механізмом для прикріплення ярлика до хвороби. Деякі хвороби були названі на честь людей, які першими їх описали або за іменем пацієнта, який потерпав від такої хвороби чи навіть літературного героя або історичну постать, яким були притаманні певні яскраво виражені симптоми. Зазвичай поява епоніма передбачала публікацію статті у поважному медичному журналі і таким чином термін поширювався і став фіксованим. Саме таким був випадок прогресуючого дегенеративного розладу центральної нервової системи, названого на честь англійського доктора Джеймса Паркінсона або особливою формою деменції, яку вивчив і вперше описав німецький невропатолог Алоїс Альцгеймер.

Епоніми – далеко не нове явище в медицині. Вони були відомі ще в епоху Галена (приблизно 125 – 199 рр. до н. е.), як зазначено в Хроніках медицини. Гален, чи Гален Пергамський, часто використовується латинізована форма імені Клавдій Гален – грецький лікар, хірург і філософ римської доби. Гален вважав, що людський організм складається із щільних і рідких частин, він досліджував організм шляхом спостереження за хворими і розтину трупів. Більш широка поява та використання епонімів, однак, припадає на початок першої половини XIX ст. [3], коли на честь доктора була названа частина людського тіла, хвороба, симптом, синдром, фактор, аномалія тощо, наприклад *Arnold–Chiari malformation*, *Baastrop sign*, *Baker cyst*, *Bancroft filariasis*, *Bankart lesion*, *Basedow coma*, *Becker muscular dystrophy*, *Besnier prurigo*, *Binswanger dementia*, *Brenner tumour*, *Brewer kidney*, *Brodie abscess*, *Capgras delusion*, *Cooley anemia*, *Cushing ulcer*, *Ehrlichiosis*, *Friedreich's ataxia* та інші.

З часом науково-технічний прогрес зумовив розгалуження у медицині і привів до появи вузьких спеціалізацій та великої кількості прикладних галузей і, відповідно, сприяв розростанню терміносистеми у галузі медицини та прикладних наук. У нашому дослідженні ми проаналізували напрямки утворення епонімів, їх структуру і компоненти. Для дослідження ми відібрали 566 одиниць з інтернет-словника епонімів, Нового англо-українського медичного словника і автентичних текстів для пошукового читання взятих з інтернет-ресурсів. За структурою усі епоніми були згруповані наступним чином: однокомпонентні і комплексні, тобто дво- і більше компонентні. З поміж комплексних епонімів ми виокремили дво-, три-, чотири- і п'ятикомпонентні одиниці. Для прикладу двокомпонентний епонім – *Leigh's disease* – *Denis Archibald Leigh*, трикомпонентний – *King–Kopetzky syndrome* – *P. F. King*, *Samuel J. Kopetzky*, чотирикомпонентний – *Ruzicka–Goerz–Anton syndrome* – *T. Ruzicka*, *G. Goerz*, *I. Anton Lamprecht*, п'ятикомпонентний – *Gerbac–Morgagni–Adams–Stokes syndrome* – *Marko Gerbac*, *Giovanni Battista Morgagni*, *Robert Adams*, *William Stokes*.

Однокомпонентні епоніми утворилися морфологічним способом. Серед досліджуваних одиниць виявилось лише одинадцять термінів, а саме *Babesiosis*, *Bilharzia*, *Brucellosis*, *Donovanosis*, *Ehrlichiosis*, *Leishmaniosis*, *Listeriosis*, *Lobomycosis*, *Mansonelliasis*, *Rickettsiosis*, *Theileriosis*. Усі терміни були утворені суфіксальним способом, шляхом приєднання суфікса до власного

імені. Найпродуктивнішим суфіксом виявився суфікс *-osis* – 9 термінологічних одиниць. Суфікс *-osis* (*-oses*) позначає процес або стан перетворення, крім того у медичних термінах – патологічний стан; походження з грецької мови через латину. *Babesiosis a disease of cattle and other livestock, transmitted by the bite of ticks. It affects the red blood cells and causes the passing of red or blackish urine. Also called piroplasmiasis, redwater, or murrain. The disease is caused by protozoans of the genus Babesia, phylum Sporozoa Origin: early 20th cent.: from modern Latin Babesia, from the name Victor Babès (1854–1926), Romanian bacteriologist.* За допомогою суфікса *-ia* утворено один термін. Суфікс *-ia* позначає стан чи розлад; походження з грецької мови або латини. *Bilharzia a chronic disease, endemic in parts of Africa and South America, caused by infestation with blood flukes (schistosomes). Also called bilharziasis or schistosomiasis the fluke (schistosome) itself Origin: mid 19th cent.: modern Latin, former name of the genus Schistosoma, named after Theodor Maximilian Bilharz (1825 – 62), the German physician who discovered the parasite.* Ще один однокомпонентний термін – *Lobomycosis* – утворився шляхом зрощення власного імені і уже існуючого терміна *mycosis*. *Mycosis* – самостійний термін, який означає захворювання спричинене зараженням грибами, однак легко зрощується з іншим словом, утворюючи новий термін.

Нами виявлені комплексні терміни-епоніми, які складаються з одного, двох, трьох, чотирьох власних імен і самостійного терміна (Таблиця 1). Серед досліджуваних одиниць не знайдено комплексних термінів, які б налічували більше ніж п'ять компонентів. Компоненти-імена учених, практиків, пацієнтів, тощо самі по собі не несуть інформації про суть хвороби. Самостійні терміни-компоненти, які є носіями інформації про захворювання, стан, орган, тощо доволі чисельні; виявлено 59 складових одиниць, серед яких найчастотніші наступні: *syndrome*, *disease*, *tumor*, *malformation*, *dystrophy*, *delusion*, *complex*, *thyroditis*, *anemia*, *ulcer*, *cyst*, *angina*; інші серед досліджуваних термінів зустрічаються лише по одному разу.

Отже, найбільш поширеною складовою комплексних медичних термінів-епонімів є самостійний термін *syndrome* – 312 випадків. Медичний термін *syndrome* означає комплекс характерних для певного захворювання симптомів. Другим за чисельністю утворень комплексних термінологічних одиниць є самостійний термін *disease* – 160 випадків, значення якого порушення

Таблиця 1

№	Хвороба/стан, інше	Кількість компонентів					Всього
		2 компонента	3 компонента	4 компонента	5 компонента		
1	Syndrome	165	119	21	7	312	
2	Disease	115	38	7	-	160	
3	Tumor	11	1	-	-	12	
4	Anemia	4	-	-	-	4	
5	Delusion	3	-	-	-	3	
6	Complex	3	-	-	-	3	
7	Thyroiditis	3	-	-	-	3	
8	Angina	3	-	-	-	3	
9	Malformation	3	-	-	-	3	
10	Ulcer	3	-	-	-	3	
11	Інші (49)	35	12	2	-	49	
12	Всього	348	170	30	7	555	

нормальної життєдіяльності організму під впливом несприятливих чинників внутрішнього й зовнішнього середовища. *Tumor* – пухлина – входить до складу досліджуваних термінів доволі рідко – серед досліджуваних комплексних одиниць – 12 випадків. Ще рідше компонентами комплексних термінів-епонімів є наступні самостійні терміни *anemia* – анемія, *delusion* – марення, *complex* – комплекс, *thyroiditis* – тиреоїдит, запалення щитовидної залози, *angina* – будь-який розлад при якому спостерігаються сильні локальні болі, *malformation* – вада (вроджена) розвитку, *ulcer* – виразка. Названі самостійні терміни зустрічаються як компонент досліджуваних комплексних термінів-епонімів по три рази кожен, окрім *anemia* – 4 випадки. Решта 49 самостійних медичних термінів, як компонент комплексного епоніма зустрічаються лише по одному разу.

Щодо аналізу компонентів-власних імен ми виявили наступну тенденцію: з 555 досліджуваних термінів 348 є двокомпонентними, тобто містять одне ім'я ученого, решта 207 –багатокомпонентні, тобто до їх складу входить два і більше імені. Отже, багатокомпонентні термінологічні сполуки-епоніми складають 37,9 відсотків від загальної кількості досліджуваних одиниць. Багатокомпонентний епонім не є зручним для вживання і зрозумілий лише дуже вузькому колу фахівців, оскільки значиме інформативне навантаження несуть складові, які позначають медичний стан, метод, інструмент, тощо. Крім того багатокомпонентний термін-епонім для зручності часто скорочують до дво-, чи, рідше трикомпонентного, за першим іменем, що вносить певний хаос у терміносистему галузі медицини та прикладних наук, оскільки появляються абсолютно однакові терміни з різним значенням. *Наприклад*

Albright disease (a disorder that affects the bones, skin, and several hormone-producing (endocrine) tissues) і Albright–Butler–Bloomberg disease – Fuller Albright, Allan Macy Butler, Esther Bloomberg (A syndrome of severe developmental anomalies, marked by short-limbed dwarfism affecting the lower extremities, bowing of the lower limbs, genua vara, occasional genua valga, costochondral beading, enlarged wrists and ankles, enamel hypoplasia, delayed dentition, and premature loss of permanent dentition.) Наступним негативним явищем для формування терміносистеми є те, що іменем ученого названо кілька хвороб чи станів наприклад *Babinski–Fröhlich syndrome – Joseph Babinski, Alfred Fröhlich, Babinski–Froment syndrome – Joseph Babinski, Jules Froment Babinski–Nageotte syndrome – Joseph Babinski, Jean Nageotte*. Тому фахівці, особливо практики послуговуються швидше описовим терміном, а не епонімом.

Висновки. У той час коли у минулому нові медичні терміни здебільшого утворювалися морфологічним шляхом засобами деривації та уживанням словотвірних компонентів латинського і грецького походження, сьогодні переважаючим є синтаксичний спосіб, тобто утворення термінологічних сполук. Серед найпоширеніших способів синтаксичного термінотворення, виокремлено граничний спосіб – епоніми. Щоб зрозуміти значення цих, відносно нових, медичних термінів, які доволі легко і швидко утворюються і зростають за чисельністю, а тому ще не є стандартизованими чи фіксованими, було досліджено етимологію та мотивацію їх утворення. Установлено, що багатокомпонентні епоніми активно поповнюють терміносистему галузі медицини але не є зручними на практиці, тому уступають описовим термінам. Експерти ВООЗ при обробці віддають

перевагу описовим багатослівним термінам перед епонімами. Недоліком епонімів є те, що вони несуть незначне інформативне навантаження, тому їх важче зрозуміти, ніж описові багатоконпонентні терміни. Тільки спеціалісти вузького профілю знайомі з епонімами і послуговуються ними на практиці. Позитивною стороною утворення епонімів, у тому числі багатоконпонентних, є фіксування імен осіб причетних до науко-

вого і практичного внеску у розвиток медицини і дотичних до неї галузей. Епоніми надають колориту термінологічній системі медицини і запроваджують певні медичні традиції.

Перспективи подальших розвідок. Надалі планується дослідити та провести структурний аналіз зоонімів, їх етимологію та частотність вживання у науковій та науково-популярній літературі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Andrews E. A History of Scientific English. The Story of its Evolution Based on a Study of Biomedical Terminology. Richard R. Smith. New York. 1947. P. 342.
2. Chabner D. E. The Language of Medicine. Ed.12th. W. B. Saunders Company. New York. 2020. P.1074.
3. Dzuganova B. English medical terminology – different ways of forming medical terms. 2013. JAHR. Vol. 4. N 7. P. 55–69.
4. List of eponymous diseases: веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_eponymous_diseases#External_links (дата звернення: 05.03.2023).
5. Матвіяс О. В. Базиляк Н. О., Будзин В. Р. Епоніми у медичній термінології англійської мови. Prospects and achievements in applied and basic sciences: abstracts of IV International and Scientific Conference.(February 9–12, 2021, Hungary). Budapest. 2021. Vol. 4. P. 444–447.
6. Marchand H. The Categories and Types of Present-Day English Word-formation. München. C.H.Beck'sche Verlagsbuchhandlung. 1969. P. 545.
7. McDonald D. Internal and external evidence in the identification and semantic categorization of proper names. In: Boguraev B, Pustejovsky J, editors. *Corpus Processing for Lexical Acquisition*. Cambridge. MIT Press. 1993. pp. 61–76.
8. O'Sullivan B. Susan, Schmitz Thomas J. Physical Rehabilitation: Assessment and Treatment. 3^d ed. Philadelphia, 1994. 748 p.
9. Thielen C. An Approach to Proper Name Tagging for German. In: From Texts to Tags: Issues in Multilingual Language Analysis. Proceedings of the ACL SIGDAT Workshop. Dublin. 1995. pp. 35–40.
10. Wacholder N., Ravin Y., Choi M. Disambiguating proper names in text; Proceedings of the Applied Natural Language Processing. Washington, DC. 1997. pp. 202–208.
11. Whitworth J. A. Should eponyms be abandoned? No. BMJ. September 1; 335(7617). 2007. P. 425.
12. World Health Organization. International statistical classification of diseases and related health problems. веб-сайт. URL: www.who.int/classifications/apps/icd/icd10online (дата звернення: 05.03.2023).
13. Woywodt A., Matteson E. Should eponyms be abandoned? Yes. BMJ. September 1; 335 (7617). 2007. P. 424.